

NAD ATLANTIKEM

„Strýčku Jamesi, strýčku Jamesi, viděl jsem něco úžasného!“ vběhl do „Sjidelny Marek Davenport, mávaje námořním triedrem.

„Copak jsi spatřil, chlapče? Delfíny? Nebo dokonce pirátskou loď?“

„Ne! Černou stěnu, přímo před námi! A létají z ní blesky!“

22. srpna 1890 letěla naše tři sta metrů dlouhá a sto dvacet metrů vysoká dvoutrupá vzducholod' Leviathan jihovýchodním směrem ve výšce čtyř kilometrů. Čtrnáct gigantických motorů ji bylo schopno držet v rychlosti až dvou set kilometrů v hodině. Startovala včera v Ironville v Oregonu a měla namířeno do Sunnyville, afrického sídla svého majitele Virgila Adriana.

Spolu s detektivem Hubertem Fixem jsem letěl do Sunnyville tak trochu na návštěvu i na inspekci, z pověření britského ministra zahraničí Salisburyho. Zároveň jsme vezli Marka s jeho vychovatelkou Hortenzií Winthorповou za rodiči v Kapském Městě. Až po Karibik to byl let klidný, vyhlídkový. Doletěli jsme do oblasti Montserratu a Guadeloupe a čekal nás přelet Atlantiku.

„Blesky?“ obrátil jsem se k Adrianovi, který seděl v čele stolu. „Není to nebezpečné?“

Jemně zavrtěl hlavou. „Jen žádné obavy. Letíme tak vysoko, že nám žádná bouřka nemůže ublížit.“

„To černé je ale rovnou před námi!“ trval na svém Marek.

„Jsme čtyři kilometry vysoko, chlapče,“ pravil Virgil Adrian trpělivě. Tento nejbohatší člověk planety, pán průmyslového Inpéria, mecenáš konstruktérů a vynálezců, zvyklý prosazovat svoji vůli železnou rukou, vlídně

mluvil s dvanáctiletým chlapcem. Slečna Winthorpová měla oči zamžené dojetím. „Všechna nebezpečí jsou hluboko pod našima nohama.“

Do jídelny vešel hrabě Raigast následovaný důstojníkem Lydenbergem. Raigast byl Adrianova pravá ruka a Lydenberg odpovídal za chod lodi.

„Zdejší hurikány snadno dosáhnou výšky deseti až patnácti kilometrů, pane Adriane. Nemyslím, že by bylo dobré je podceňovat,“ řekl jsem.

Po jeho přísném obličejí přešel stín. Nespokojeně škulbl hlavou. Nesnášel odpor. Obrátil se k Raigastovi.

„Co se děje, hrabě?“

„Zdá se, že se nám do cesty postavil hurikán, pane.“

„Musí být pod námi,“ odsekl Adrian.

„Obyčejný by jistě byl pod námi, jak správně říkáte. Toto je ale značně nezvyklý přírodní jev, řekl bych až mimořádný.“

„Já určuji, co je mimořádné,“ štěkl Adrian.

„O tom není pochyb, pane.“

Adrian vstal.

„Být na vrcholu znamená být osamělý, pane Mauklere,“ obrátil se ke mně. „Pojďme, prohlédneme si ten jejich přírodní jev.“

„Vyjedeme do velitelské kabiny?“ dychtil Marek.

„Ne. Rád bych se vrátil k teplému čaji. Tudy, prosím,“ ukázal k servisnímu východu.

V přední části trupů Leviathanu byla vsazena obrovská kruhová okna. Zamířili jsme k pravému z nich. Procházeli jsme vnitřní konstrukcí vzducholodi chodbou, poněkud připomínající zařízení, jakým se v cirku se vpouštějí cvičení lvi do manéže. Obklopovala nás mříž potažená průhlednou blánou. Kolem nás byla složitá spleť hliníkových nosníků a vzpěr. Slečna Winthorpová se snažila nedívat se ani vlevo, ani vpravo a cupitala za Fixem, který kráčel a držel v ruce svůj tvrdý klobouk. Ani za nic by ho nenechal v jídelně na věšáku.

Došli jsme na pozorovací stanoviště. Stál tu muž pověřený hlídkou. Když vešel Adrian, postavil se do pozoru a zasalutoval. Adrian nedal najevo, že ho vnímá.

Ve vzdálenosti, kterou jsem odhadoval na padesát kilometrů, se zvedal tmavý hřib a v několikavteřinových intervalech v něm prokmitávaly jiskřičky.

Adrian se pyšně usmál. „Měl jsem pravdu. Tohle snadno přeletíme.“

„Vypadá to nebezpečně,“ špitla slečna Winthorpová. „Nedalo by se to obletět?“

„Byla by to zbytečná ztráta času.“

„My ale nespěcháme!“

„Ano, ano!“ přitakal jí Marek.

„Copak se netěšíš na tatínka a maminku,“ usmál se na něho pán vzduchu.

„Strašně moc,“ řekl nepřesvědčivě Marek. „Ale mám moc rád létání.“

„Však si ho užiješ. Atlantik je hodně veliký.“

„Roste to,“ poznamenal Lydenberg s triedrem u očí. „Mohl byste se laskavě podívat?“

Adrian převzal dalekohled. Nicméně pohyb byl patrný i prostým zrakem. Stále ještě jsme byli výše než vrchol té černé kupy před námi, nicméně za dobu, co jsme byli na pozorovatelně, se zdvojnásobila.

„Podlaha se nám houpe pod nohama,“ poznamenal Fix.

„Zavolejte do strojovny, Lydenbergu. Co dělají ti chlapi u stabilizačních setrvačnicků?“ zavrčel Adrian.

Lydenberg odešel ke stojanu s hlasomluvem. Po chvílce se ozval:

„Říkají, že stabilizace běží na sto procent!“

„Možná by bylo přece jen dobré tu věc obletět,“ šeptala vyděšená vychovatelka.

Adrian zvedl dlaně vzhůru.

„Přání dámy vnímám jako rozkaz. Chcete oblak obletět zleva, nebo zprava?“

„Zleva, prosím.“

„Jak si přejete. Lydenbergu, měníme kurz!“

„Ano, pane,“ řekl důstojník a znovu se chopil hlasomluvu. Bylo zřejmé, že se mu ulevilo. Adrian se k nám obrátil.

„Vrátíme se k čaji. Ten přírodní jev uvidíme oknem.“

Následovali jsme ho do jídelny. Číšník doplnil naše šálky horkým čajem.

„Věřím, že lordu Salisburymu podáte příznivou zprávu o tom, co v Sunnville uvidíte. Chci rozptýlit všechny obavy a pochyby. Pracujeme tam na vynálezech, které změní svět k lepšímu. Moje nabídky stále platí. Jsem schopen rozšířit britské území na dvojnásobek. Pro začátek.“

Zrak se mi stáčet k oknu. Kampak se poděla modř oblohy! Po pravoboku jsme měli černou stěnu. Zběsilou rychlostí přes ni ubíhala šedomodrá mračna.

„Dobře, že jste rozhodl včas změnit kurz, pane Adriane,“ řekl jsem mu. „Je vidět, že máte velké zkušenosti s létáním. Dovedu to ocenit, třebaže jsem letec začátečník.“

Jako diplomat vím, že lepší než lichocení je ještě větší lichocení.

„Pan Adrian je skvělý!“ vyhrkla slečna Winthorpová.

Detektiv Fix mlčel a hladil svůj klobouk. Podezíral Adriana ze všech možných nekalostí, až mi to bylo trapné.

„Kde začnete rozšiřovat britské území?“ zeptal jsem se.

„Ve hře jsou ještě Američané, Italové i vaši krajané Francouzi, pane Mauklere. Se všemi jsem v jednání a víte, že jsem rozbroje nezavinil.“

Vešel Lydenberg a něco mu pošeptal.

„No ovšem! Na plný výkon,“ nařídil Adrian. Obrátil se k nám a usmál se.

„Co jste to říkal, pane Mauklere?“

„Loď se chvěje,“ řekla slečna.

„Vám se chvěje hlas,“ odpověděl jí laskavě.

Pak už to nebylo chvění. Podlaha se nám třásla pod nohama a šálky začaly poskakovat na talířcích.

„Co tam ti lidé ve strojovně dělají? Opravdu budu muset zvážít, jestli jsem si vybral dobře posádku. Já snad budu muset osobně...“

Vstal. Loď se zakymácela. Srazilo ho to do židle.

„Podívejte! Tamhle je vzducholod!“ uslyšel jsem Marka.

Stál přímo u okna, doširoka rozkročený, a opíral se dlaněmi o sklo.

Uviděli jsme ji všichni. Byla to obyčejná nákladní vzducholod', jakých je možné nad Atlantikem napočítat stovky. Hvězda na zádi ji řadila k americkému obchodnímu letectvu. Zdálo se, že má velké nesnáze. Byla od nás snad kilometr vzdálená. Hrozivě se kývala a občas se jí přič' vzepjala vzhůru.

„Chudáci cestující!“ slyšel jsem slečnu Winthorpovou.

„Veze náklad, nejspíš žoky bavlny,“ uklidnil jsem ji. „Na palubě nejsou cestující, je tam jen posádka.“

„To jsou také lidé!“

„Mají za to zapláceno,“ podotkl Adrian a obrátil se na Lydenberga. „Jedeme na plný výkon?“

„Ano, pane.“ Ohlédl se k oknu. „Oni také.“

Kymácející se loď vzdorovala obrovskému náporu vzdušných mas. Trup se jí začal promáčkávat. Byla jako ta naše vyztužena hliníkovými nosníky. Občas jsme je zahlédli, tlak vichřice promáčkl textilní obal a loď pak vypadala jako vychrtlý pes, jaké potkáváme v uličkách středozezních měst.

„Měli uhnout včas,“ obrátil se na nás Adrian. „Nechápu, komu svěřují řízení vzducholodi. Vždyť jejich kapitán musel vidět hurikán na desítky kilometrů před sebou.“

„Asi byl nezkušený.“

„To jistě, pane Mauklere. Nezkušený a neschopný. To jsou dva problémy, se kterými se střetávám den co den.“

„Proboha!“ neudržel jsem se. Za oknem se odehrávala tragédie.

Americká vzducholod' se naposledy vzepjala a vzápětí se začala zmenšovat. Tak to aspoň vypadalo. Mohlo to znamenat jediné, vzdušné proudy rotující kolem jádra hurikánu přemohly sílu jejích motorů a vtahovaly ji do nitra smršti. Vzdalovala se od nás, letěla vstříc záhubě.

„Kdybych byl na místě tak neschopného kapitána, zastřelil bych se,“ řekl Adrian.

„Na to je vždycky času dost,“ ujelo mi. Naštěstí si nevšiml mé prostorekosti. Podíval jsem se na Fixe. Ten jen povysunul obočí. Ostře si Adriana měřil.

„Oni letí rovnou do té bouřky!“ křičel Marek.

„Pojď sem, Marku. To není podívaná pro děti!“ volala na něho vychovatelka.

„Jen ať se chlapec poučí, kam vede lajdáctví!“ řekl Adrian.

Otřesy Leviathanu také nabývaly na síle. Bylo zřejmé, že se kroutí celá konstrukce dvoutrupé vzducholodi. Všech čtrnáct motorů jelo na plný výkon. Napadlo mě, zda bylo dobře, že slečna Winthorpová poradila letět vlevo. Možná že by nám protivítr spíš pomohl vymanit se ze spárů hurikánu. Vichřice by se opřela o ocasní plochy a to by nám pomohlo se od hurikánu odpoutat. To ovšem byly úvahy v nepravou chvíli.

Z americké vzducholodi se stalo pápěří ve větru. Viděli jsme ji už jen jako malé smítko či peříčko a pak...

Loď vybuchla.

Každá vzducholod' je chráněná proti bleskům. Vichr pravděpodobně rozerval vnější plášť lodi a obnažil kovové vzpěry. Ty k sobě přitáhly blesky a výboj pak zasáhl vnitřní vodíkové balony. Vzdušné plavidlo se proměnilo v ohnivou kouli.

„Utrpení těch lidí skončilo,“ ozval se Fix.

„Měli štěstí. Jinak by se po přistání museli zodpovídat ze vzniklých škod,“ řekl Adrian. „Ty jistě nejsou malé.“

Naše loď se naklonila a první šálky spadly na podlahu a rozbily se.

„A je to tady! Nechám si předvolat velitele směny, Lydenbergu!“

„To počká,“ řekl Fix suše. Překvapil mě. Jindy se držel zpátky. Teď to vypadalo, že chce Virgila Adriana dráždit. Nezdálo se mi, že si k tomu vybral vhodnou chvíli.

Kovová konstrukce Leviathanu doslova skučela. Stroj se naklonil a podlaha byla brzy pokryta střepy. Drželi jsme se okraje stolu. Lydenberg

doslova visel na pultu s kávovarem. Venku se setmělo a za okny prolétaly zběsilou rychlostí cáry mračen. Občas se zablesklo.

Všiml jsem si, že se nám všem začínají ježit vlasy. Elektřina prostupovala celý prostor lodi. Adrian ty naježené vlasy viděl stejně dobře jako já. Nedal najevo žádné znepokojení. Začala se mi trochu motat hlava. Snažil jsem se zhluboka dýchat a po chvílce jsem zjistil, že je mi lépe, když se obracím obličejem k severu.

Pozor, napadlo mě, jak vím, že jsem obličejem k severu?

Viděl jsem, že se Lydenberg s někým dohaduje. Pak vrátil mluvítko do vidlice. Také Adrian ho sledoval. Bylo zřejmé, že se důstojník dozvěděl něco znepokojivého.

„Co se stalo?“ vyběhl ho Adrian.

„Mohl bych vám to sdělit o samotě?“

„Nemám před mými hosty tajnosti. Žádné,“ zdůraznil a díval se při tom střídavě na mne a na Fixe.

„Vysadilo navigační zařízení.“

„Co tím chcete říct?“

„Mapové soustrojí nevydrželo námahu a zaseklo se. Kompasů neukazují správně. Kapitán si to vysvětluje působením magnetického pole.“

„Spadneme?“ dělala se slečna Winthorpová.

„To určitě ne. Jenom nevíme, kterým směrem letět,“ řekl jí hrabě Raigast.

„Já vám poradím!“ vyhrkla horlivě. „Lette pryč!“

Adrian netrpělivě zavrtěl hlavou a zeptal se důstojníka.

„Zahájili opravu?“

„Neprodleně, pane Adriane,“ přitakal. „Mohla by trvat dvě až tři hodiny.“

„Do té doby poletíme nazdařbůh?“ zeptal se Adrian pobouřeně.

Náhle mě napadlo něco divného. Z jakéhosi nepochopitelného důvodu mi blesklo hlavou, že jsme přesně na šestnáctém stupni páté minutě severní šířky a devětapadesátém stupni pětapadesáté minutě západní délky. Bylo to pravděpodobné, protože do blízkosti hurikánu jsme se dostali sto padesát kilometrů jihovýchodně od ostrova Guadeloupe. Možná nás vichřice zahнала severovýchodním směrem. Ale jak bych mohl znát přesný údaj? Nejsem přece poštovní holub a člověk nemá ty vlastnosti, jako mají všichni stěhovaví ptáci. Proto potřebuje kompasů a sextantů a chronometrů a všechny ty složité pomůcky, nezbytné k určování polohy.

Asi se mi něco zdálo, řekl jsem si.

Vzdušný obr dál bojoval se silou hurikánu. Byla to hra na přetahovanou. V sázce byly naše životy.

Po nějaké době se zdálo, že se chvění zmírňuje a také že se zmenšuje náklon stroje. Našich čtrnáct motorů v této zkoušce zvítězilo. Přestalo se blýskat a po pár dalších minutách bylo zřejmé, že se od hurikánu konečně vzdalujeme. Vypadal jako obrovitý sloup spojující černou oblohu se smolnou hladinou oceánu.

„To bylo úžasné!“ výskl Marek.

Slečna Winthorpová byla tak vyděšená, že se nezmohla na peskování.

„Vaši lidé odvedli skvělou práci, pane Adriane. Byl bych rád, kdybyste mi umožnil jim osobně poděkovat,“ řekl jsem s úklonou.

„Jistě, jistě,“ kývl Adrian. „Osobně jsem je vybíral.“ Obrátil se k Lydenbergovi. „Nechte si oznámit stav loď.“

„Ano, pane,“ uklonil se a přešel k hlasomluvu. Podlamovaly se mu nohy.

„Leviathan byl postaven v dílnách Inpéria,“ připomněl hrabě Raigast. „Jeho kovová konstrukce je mimořádně odolná. Netřeba dodávat, že bez výpočtů na parních čítačích by nikdo nic podobného nedokázal sestrojít.“

Snažil se zachovat rozvahu a jenom neklid v očích prozrazoval jeho nervozitu.

Pokračujte severovýchodním směrem, chtěl jsem ho uklidnit. Pak jsem si uvědomil, že nevím, kde severovýchod je. Ještě před několika minutami jsem měl pocit, že přesně znám naši polohu. Najednou jsem ho ztratil.

Možná, že k tomu potřebuji elektrické pole, napadlo mě bláhově...

Do jídelny vcházelí muži se smetáky a kbelíky a zametali střepy. Vzducholod se zklidnila, a kdyby venku netrvalo to nepříjemné šero, mohli jsme mít dojem, že žádná nemilá příhoda nepřerušila naši doposud vyhlídkovou cestu.

Zabzučel hlasomluv a Lydenberg se chopil naslouchátka a mluvítka.

„Rozumím. Pan Adrian bude mít radost,“ řekl tak hlasitě, abychom to slyšeli.

„Co se stalo?“

„Kompasy přišly k rozumu, pane. Zřejmě jsme už mimo vliv magnetických sil.“

„Nechte si rozumy, jsem zvědav na fakta.“

Lydenberg na chvíli stiskl rty.

„Opravili navigační přístroj. Stačilo jen vyměnit jedno táhlo. Navádějí loď, hurikán nás odvrátil od našeho kurzu.“

„O kolik?“

„Nevím, pane.“

„Tak se zeptejte, proboha!“

Lydenberg něco řekl do hlasomluvu.

„O sto pět stupňů, pane. Jsme teď na šestnáctém stupni šesté minuty severní šířky a devětapadesátém stupni čtyřiapadesáté minuty západní délky,“ opakoval Lydenberg, co mu řekli z můstku.

Takže jsem měl pravdu, napadlo mě. Uprostřed elektrické bouře, na dohled od jádra hurikánu se v mé mysli na chvílku probudil jakýsi šestý smysl a prozradil mi přesnou polohu.

Probudil se a zase usnul. V tuto danou chvíli jsem na tom byl zase jako každý jiný smrtelník. K určení polohy bych potřeboval přesné přístroje.

„Byl to vyčerpávající zážitek,“ prohlásil Virgil Adrian. „Půjdeme si odpočinout. V sedm se tu sejdem na večeri, všechno probereme a vítězství nad nepřízní přírody oslavíme.“

Do večere byla jídelna uklizena, střepy zamety. Jídlo bylo znamenité a na přípitek zvolil hrabě Raigast šampaňské, Taittinger, ročník 1883. Aby Marek nepřišel zkrátka, objednal mu trojitou zmrzlinu, malinovou, vanilkovou a citronovou. V jídelně vládla dobrá nálada. Všichni jsme se soustředili na to, že jsme nebezpečí přečkali bez úhony, a nemysleli na to, že nás mohl potkat stejně osud, jaký postihl americkou nákladní vzducholod' a její posádku.

Adrian navrhl přípitek na zdar další cesty a na šťastný přílet do Afriky, kde se Marek shledá se svými rodiči.

„Na to ale není spěch,“ řekla slečna Winthorpová ještě dříve, než stačil Marek protestovat. „Pan Davenport mi výslovně nakázal, že mám chlapce vést k samostatnosti. Nepřeje si, aby z něho byl mazánek, který visí mámě na sukni.“

„To nejsem!“ křikl Marek a bojovně zamával zmrzlinovou lžičkou.

„Nikdo to netvrdí, mladý muži,“ odpověděl mu Adrian vážně.

„Nebojím se ničeho!“ pokračoval Marek.

„Nebál ses, když jsme bojovali s hurikánem?“ škádlil ho pán Leviathanu.

„Trošku, ale jenom malinko,“ sklopil chlapec oči.

„Za to se nemusíš stydět,“ povzbudil jsem ho. „Báli jsme se jistě všichni.“

„To by se bál každý!“ vykřikla slečna Winthorpová a dívala se na Adriana.

„Každý ne,“ podotkl inspektor Fix. „Například kapitán Nemo.“

„Co tím chcete říct?“

„Kapitán Nemo se vrhl se svou ponorkou doprostřed vlnobití i té největší bouře, přestože se mohl ponořit a bouři by se snadno vyhnul. Kdyby velel vzducholodi, hurikánem by prostě proletěl.“^f

„Kdo je kapitán Nemo?“ chtěl vědět Marek.

„Jeden velitel ponorky,“ poznamenal Adrian suše. „Se svým člunem napadal bezbranné lodi. V podstatě pirát. Celá řada států na něho vypsalu odměnu.“

„To přeháníte,“ namítl jsem.

„Copak jste nečetl o tragédii lodi Sunderland?“

„Kdo to tedy je?“ naléhal na mne Marek.

„Ví se o něm málo. Postavil nejdokonalejší ponorku všech dob. Původně měla sloužit v americké občanské válce Severu proti Jihu. Jenže on nechtěl, aby jeho dílo zabíjelo. Rozhodl se, že Nautilus bude sloužit jenom vědeckému výzkumu, odplul s ním na širé moře a se svou posádkou podnikal výzkumné cesty. Svědectví o tom podal francouzský profesor Aronnax, který s Nemem obeplul půl zeměkoule.“

„Co byla loď Sunderland?“

„Velká tragédie, chlapče. Profesor Aronnax dosvědčil, že duševně nemocný člen posádky Nautilus zneužil a potopil loď toho jména. Kapitán Nemo to velice těžce nesl. Vy jistě znáte profesorovu knihu, pane Adriane?“

„Měl jsem ten spisek kdysi v ruce,“ pohodil hlavou.

„Pan Nemo ještě žije?“ ptal se Marek.

„Možná ano,“ řekl jsem a skoro současně odpověděl Adrian:

„Určitě ne.“

„Proč si myslíte, že je Nemo mrtvý?“ obrátil jsem se k němu.

„Existuje svědectví o tom, že zahynul při výbuchu Lincolnova ostrova. Buď jak buď, už dlouho o něm nikdo neslyšel. Ani o jeho Nautilu. Piráti se nedožívají vysokého věku.“

„Hlavně že to s námi dobře dopadlo,“ volala radostně slečna Winthorová, tváře zruřovělé šampaňským. „Je po bouři a kéž se každé příští vyhneme včas.“

Adrian se podíval na Fixe. I detektiv udělal malé gesto. Bylo snadno čitelné: Nemo by bouří proletěl.

Cesta pokračovala klidně a po večeři jsme odcházeli do našich kajut. Na chodbě před kajutami se mě Marek zeptal:

„Ten pan kapitán Nemo není pirát, že ne?“

„Samozřejmě není.“

* Viz román *Dvacet tisíc mil pod mořem*, Albatros, 2007.

„Proč to o něm pan Adrian říkal?“

„Zřejmě četl pomlavy v novinách. Novináři dovedou ošklivě pomlouvat. Zvláště někteří. Pamatuješ přece na toho Harryho Blunta z Daily Chronicle?“

Chlapec kýval a trochu poskakoval a mával rukama.

„Strýčku Jamesi.“

Chtěl mi něco říct.

„Tak už nezdržuj, jdeme spát,“ chytla chlapce za ruku slečna Winthorpová.

Neměl jsem náladu na dlouhé hovory s Markem. Fixovo chování mě zlobilo a chtěl jsem si s ním promluvit.

„Tak běž,“ postrčil jsem Marka. „Povíš mi to ráno.“

„Když nechceš teď, tak nepovím vůbec,“ odsekl zarputile.

„Takhle s panem Mauklerem nemluv,“ křikla na něho vychovatelka a vtáhla ho do kajuty. Spolu s Fixem jsme vstoupili do té naší.

„Proč jste Adriana dráždil?“ ptal jsem se tentokrát já. „Bylo to naprosto zbytečné.“

Usmál se.

„Ve Scotland Yardu tomu říkáme vyhánění hada z díry.“

„Pořád Adriana podezíráte?“

„Něco chystá a já přijdu na to, co má za lubem.“

„Nejenže nemáte žádné důkazy, vy nemáte ani náznak nějakého vodítka. Chová se někdy neobvykle, ale na to mají výjimečné osoby právo. Chová se k nám slušně a nemáme nejmenší důvod, proč si o něm myslet něco špatného.“

„To proto, že je všemi mastmi mazaný. Proto jsem ho dráždil.“

„Had je z díry venku? Nevšiml jsem si.“

„Má strženou masku. Víme teď, že je ješitný a do sebe zamilovaný, že nesnese, aby ho kdokoli v čemkoli jakkoli převyšoval, a že má svoji slabou stránku.“

„Jakou, proboha?“ Dráždil i mne svou podezíravostí.

„Jeho slabá stránka je kapitán Nemo. Žárlí na něho a chce ho zničit.“

„Takže vy si myslíte, že Nemo žije?“

„Ovšem. Jsem si tím jistý.“

„Co vás k tomu vede?“

„Virgil Adrian by k němu neměl tolik nenávisti, kdyby si byl jistý, že nežije. Naopak si myslím, že Adrian moc dobře ví, že Nemo žije, a možná ví i to, kde se právě nalézá. Tak je to prosté, milý Jamesi!“